

R. L. STAJN

SERIJA GROZA PROZA

JE L' ZNAŠ MOGA DRUGA DUHA?

Preveo
Vladimir D. Janković

Laguna

Naslov originala:

R.L. Stine

HAVE YOU MET MY GHOULFRIEND?

Džordžu i Marijani Kirbi

Copyright © 2004 by Parachute Publishing, L.L.C.

Jacket illustration Copyright © 2004 by Parachute
Publishing, L. L. C.

Translation Copyright © 2005 za srpsko izdanje, LAGUNA

This translation published by arrangement with Random
House Children's Books, a division of Random House, Inc.

1

Dragi Dnevniče,

Čao, ja sam, Maks Dojl. Moja nastavnica, gospođica Mekdonald, tera nas da vodimo dnevničke ove godine, pa zato ovo i pišem.

Gospođica Mekdonald kaže da bi trebalo da pišemo o onome što nam se svakodnevno događa. Da sednemo lepo, na miru, i dobro se zamislimo. A i iskreni da budemo i zabeležimo šta stvarno mislimo o onome što smo toga dana uradili.

I, evo šta mene muči.

Ako napišem ono što mi se stvarno dogodilo, niko mi neće verovati. Ako kažem istinu, gospođica Mekdonald će reći da izmišljam, i daće mi keca za dnevnik.

Kakva će to blamaža biti! Život da ti se sunuči!

Ali kako da napišem istinu? Recimo da odmah, na prvoj strani, predem na samu suštinu, pa kažem da me progone dva duha.

Hoće li se gospođica Mekdonald primiti na to? Ne bih baš rekao.

Zalepiće mi keca već na prvoj strani.

Gledajte da laude što više detalja, tako nam je gospođica McDonald rekla. U redu. Evo nekih detalja.

Ta dva duha zovu se Niki i Tara Roland. Niki je mog uzrasta, jedanaest mu je godina, dok je Tari devet. Oni kažu da ja živim u njihovoj kući. Stalno se pojavljuju i nestaju. Reklo bi se da nisu u stanju da kontrolišu to, kad će biti ovde, a kad neće.

U početku sam se užasavao Nikija i Tare. Mislim, kome bi pa prijalo da ga duhovi proganjaju i to u njegovoj rođenoj sobi? Sada mi je, međutim, već pomalo žao njih. Ne mogu da se sete kako su umrli. I ne znaju gde su im roditelji. Jesu li i njihovi roditelji umrli? Oni ni to ne znaju.

Urolo je tužno to, zar ne? Pokušao sam da ispričam mami i tati o Nikiju i Tari. Ali oni mi nisu verovali. Mama je kazala da sam već suviše star da bih imao nevidljive drugare. A tata mi neprestano preti da će me poslati u školu „Plover“. To je jedna stvarno okrutna škola gde moraš da nosiš uniformu i marširaš po suncu po ceo dan, dok ti ne pripadne nuka. Tata je išao u tu školu i kaže da će „Plover“ od mene napraviti muškarca i da će tamo zaboraviti te glupe priče o duhovima.

Ni na svog starijeg brata, Kolina, ne mogu da računam. Kad sam mu rekao za duhove, on mi se smejavao i nekoliko puta me udario u stomak, pa sam nekoliko sati samo četvoronoške mogao da se krećem.

Kolin nije ni svestan koliko je snažan. U stvari, i nije da nije, ako ćemo pravo. O sebi misli da je savršen, a o meni da sam totalni šmokljan, samo zato što nisam savršen kao on što je.

Vidiš, nevolja je u tome što ja jedini u porodici vidim i čujem ta dva duha.

Zašto li je tako? Umrlatite me ako znam.

Niki i Tara traže da im pomognem. Očajnički nastoje da pronađu svoje roditelje. Evo našeg dogovora: oni kažu da će od mene napraviti hrabrog i kul dečka ako im pomognem da nađu svoje roditelje. Pomoći će mi da ostavim odgovarajući utisak na tatu, pa da odustane od zamisli da me šalje u školu „Plover“.

Nije meni, da se razumemo, ni želja ni namera bila da pravim takve dogovore sa duhovima. Kamo sreće da su nekog drugog našli da proganjaju! Ali, kako stvari stoje, šta mi drugo preostaje?

Sad ti je jasno, Dnevniče, zbog čega o svim tim stvarima ne mogu da pišem. Ne želim da gospođica McDonald pomisli da sam izmislio sve te ludorije tek da bih nečim popunio dnevnik. A ne želim ni da dolijem keca.

Nisam, znači, u mogućnosti da laudem iskren, a ni pošteno da se zamislim. Ni svoja prava osećanja ne mogu ovde da iznesem. I ne mogu da zabeležim ništa od onoga što mi se događa. Žao mi je.

Moram da iscepam ovu stranu i počnem iz početka.

Dragi Dnevniče,

Probudio sam se jutros i pogledao kroz prozor. Prelep novembarski dan pukao mi je pred očima. Bio sam, nekako, srećan što se zemlja sva presijavala pod mrazem. Ali, lundući da je to bio školski dan, nisam mogao dugo da gledam kroz prozor.

Za doručkom, moj brat Kolin nasno mi je meko kuvano jaje za vrat, ispod majice. Onda me je dobro lupio po leđima da se jaje lepo spljeska, pa mi se sve niz leđa slilo do pojasa. Mnogo fin dečko, a?

Oblukao sam čistu majicu, ali nisam imao vremena da se istuširam. Zato sam celoga dana mirisao nekako jajasto, i nekoliko njih se uhvatilo za nos kad sam prolazio pored, pitajući: „Šta to tako smrdi?“

Mnogo toga zanimljivog radio sam danas u školi, a desile su mi se i neke baš otkaçene stvari, u koje sad ne želim da ulazim.

Posle škole, vratio sam se kući i prošetao svoga psa Bastera. A onda sam počeo da pišem ovo, i to je, bar za sada, sve što se dogodilo.

Sutra će biti još.

Maks

2

EVO ŠTA SE STVARNO jutros desilo...

Onaj deo sa buđenjem i gledanjem kroz prozor je istinit. A i ono kad mi je budaletina Kolin sjurio jaje niz leđa. Kolin je krupan, jak i veoma brz. Što znači da čim mama okrene leđa, on može golemu štetu da napravi.

A ako bih se požalio mami i tužio Kolina, ispao bih običan cmizdravi bebac koga će, nesumnjivo, morati da pošalju u školu Plover kako bi konačno očvrstnuo. I tako sam držao jezik za zubi-ma, obukao čistu majicu i požurio u Osnovnu školu Džeferson, svestan da mirišem na nedoprženu kajganu.

Jedan sam deo, međutim, izostavio pišući dnevnik. Kad sam otrčao do svoje sobe da se presvučem, čuo sam neku mačku kako mijauče. Bila je tu negde, blizu. Učinilo mi se u prvi mah da je u mojoj sobi.

Bilo je to pomalo jezivo iskustvo, jer mi – nemamo mačku.

Mama je alergična na njih. Mislim, stvarno alergična. Dovoljno je da joj se mačka približi, i mami se lice zajapuri i otekne, kao novogodišnji balon. Bez šale.

Zasukao sam rukave majice sa natpisom ŽIVEO FRODO!* i počeo da osluškujem. Čulo se neko zavijanje, veoma tužno, u neposrednoj blizini. „Maco? Gde si?“, dozivao sam.

* Misli se na Froda Baginsa, glavnog junaka epske trilogije *Gospodar prstenova* Dž. R. R. Tolkina. (Prim. prev.)

Kleknuo sam, da vidim da nije možda ispod kreveta. Onda sam otvorio vrata plakara i pretražio i odeću koju bejah razbacao po patosu.

Ništa. Mačke ni od korova.

A onda se opet čulo zavijanje, dugo, žalobno.

E, tad mi se vrat ukočio od jeze. *Postoje li i mačke duhovi?*

Stalno su mi, znate, ti duhovi na pameti.

Morao sam što pre da izađem iz sobe. Zgrabio sam jaknu, prebacio ranac preko ramena i istrčao iz kuće.

Donovi su mi škripuckali dok sam po zamrznutoj zemlji trčao prema školi. Ostalu decu nisam primetio. Znao sam da kasnim.

Zastao sam načas na ćošku dok je gospođa Mari, jedna od naših komšinica, prozujala u svojim kolima. Mahnuo sam joj, ali ne bih rekao da me je videla.

Pitao sam se da li ću svog najboljeg druga Arona zateći danas u školi. Ponedeljkom nas ocenjuju iz fizičkog, i Aron obično nekako izvrdi, napravi se da je baš ponedeljkom bolestan. Nije on slabić ili nešto tako. Jednostavno, mrzi da trči, skače i radi bilo šta od čega bi mogao da se oznoji.

U redu. Jeste Aron pomalo čudan. Ali ne znači to da nije sjajan kao najbolji drug.

Skrenuo sam iza ugla, trčeći što brže mogu, i uskoro ugledao školu. To je jedna staromodna trospratnica od cigle sa velikim dvorištem i terenom za fudbal. Pre nekoliko godina, dolazili su ovamo iz neke filmske kompanije i iskoristili našu školu kao scenografiju za film, objasnivši da izgleda kao bilo koja, tipična škola.

Aron i ja smo se oko toga bogzna kako uzmuvali. Ne tek tako, jer neko je rekao da u tom filmu glumi Dženifer Garner, a mi smo u to vreme bili strašno zagrejani za *Alias*. Danima ništa nismo radili, samo smo gledali kako snimaju film. Neko liko puta su morali da šalju obezbeđenje da nas otera. Ali na

tom snimanju nismo videli ni Dženifer Garner ni bilo koga ko bi makar ličio na filmsku zvezdu. Ćspala.

Zastava na jarbolu ispred škole vijorila se kao luda. Bio je to vetrovit, svež dan. Prešao sam ulicu i počeo da trčim preko travnjaka, do ulaznih vrata.

Zastao sam začuvši neko zujanje.

Bilo je tako blizu, tako glasno, da sam u prvi mah pomislio da oni tipovi buše asfalt na ulici. Osvrnuo sam se oko sebe. Nije bilo radnika na vidiku. Vetar mi je zapahnuo lice – a onda sam spazio tu osu.

Veliku, crno-žutu osu sa oštrim žalcem smeđe boje. Brzo je kružila oko mene, dok su joj krilca mahnito zujala. Mahao sam rukom, pokušavajući da je oteram.

Odletela je visoko, izbegavajući moju šaku. A onda se, zubeći kao testera, sjurila na mene.

„Jooj! Ej!“

Sletela mi je na čelo. Pa ponovo uzletela. A onda počela da kruži oko mene – sada tako blizu da sam osećao vetrić od tih krila.

Šta je ovo – pitao sam se. Zar nije sad, u novembru, malo prekasno za ose? Je l' to ova osa zaboravila da uginu?

Ponovo sam zamahnuo. I još jednom.

Osa je pobegla iz mog domašaja, a onda se sjurila ponovo, udarivši o moju jaknu, pa opet odzujala.

„Odlazi!“, viknuh. Prekrio sam lice rancem dok je osa letela uvis, a onda me opalila po temenu i ponovo uzletela.

Što li me ovako napada? Da nije to neka osa ubica?

Ne plašim se ja ni pčela ni osa – *dok god se one drže podalje od mene!*

A tada sam shvatio da mi srce titra jednakom brzinom kao osinja krilca. Uzmicao sam i saginjao se, sve vreme pokušavajući da odagnam to stvorenje. Veliko karavan vozilo protutnjalo je pored mene. Vozač se sigurno pitao šta li je to sa mnom kad izvodim taj ludački ples na travnjaku ispred škole.

„Odlazi! Odlazi!“, vikao sam, mašući rancem u pravcu raspo-
mamljenog insekta.

Uzmičući, osa je visoko uzletela, a onda se, kao tane, obruši-
la na mene i – sletela mi pravo na nos. Gociala me svojim dla-
kavim nožicama.

Nemoj da me ubodeš!

Žestoko sam se udario po nosu. Celo me lice zaboletelo, suze
mi nagrnule u oči.

Jesam li pogodio osu?

Nisam. Opet se čulo zujanje. Pokušao sam da je ugledam
nekako, ali mi je pred očima sve bilo mutno.

„Ohhhh!“, tiho zaječah u trenutku kad me nešto pecnulo
u uvo.

A onda sam lepo osetio kako se lepljivo, bodljikavo osinje
telo uvlači unutra. U moje uvo. Zujanje se sad pretvorilo u grm-
ljavinu. Insekt mi je zapužio uvo. Ništa sem tog zujanja nisam
više čuo.

„Ne... Molim te!“

Osa mi je u uvu! U glavi! Insekt mi je ugmizao *u glavu*.

Pao sam na kolena. Izbezumljeno sam tresao glavom tamo-
-amo. Celim telom sam se tresao ne bih li je isterao odatle.

Ali osa se bila duboko ukopala u moj ušni kanal.

Molim te, nemoj da me ubodeš! Molim te!

Osećao sam kako se migolji unutra, tesno joj, a gura napred,
dublje, dublje... Uvo mi je vibriralo, od čega mi je cela glava zuja-
la. Zažmurio sam. I vrisnuo, promuklo, od užasa.

Dok sam se uvijao, drhtureo i tresao se, zujanje je prestalo.
Tišina.

Onda sam čuo šapat: „*Ubošću te, Makse. Ubošću te!*“

3

„UBOŠĆU TE, MAKSE – *ako mi ne pomogneš.*“

Od hrapavog glasa koji je dopirao iz moga uva čegrtala mi
je i vibrirala cela glava. Pritisnuo sam dlanovima obraze, da mi
glava ne eksplodira.

Dlakave osinje nožice grebale su me dok je insekt ponirao
dublje u unutrašnjost mog uva. A od tog užasnog šapata uzdrh-
talo mi je celo telo.

Znao sam ko je to. Nije bilo dileme.

Strahot!

Strahot, zli duh. Onaj što me je već mučio!

Strahot! Od samog tog imena zubi su mi cvokotali, žmarci
me podilazili.

Sebe je nazivao Životinjoderom. I uvek bi ušao u neku živo-
tinju ili insekta pre nego što napadne.

Mislio sam da sam ga se, za prošlu Noć veštica, zauvek otara-
sio. Ali eto njega ponovo, ovoga puta u uvo mi se zavukao – na-
oštrio otrovan žalac, spreman da kopa, dublje i dublje, u mozak,
dok ne svisnem od bola.

Šta li sad hoće od mene?

Znao sam odgovor na ovo pitanje. Očajnički je želeo da se
dočepa Nikija i Tare. Što li ih je toliko želeo? Što li je tako žudeo
da ih se dokopa?

Valjan razlog nisam mogao da dokučim.

„Makse, ti dobro znaš šta ja hoću“, šapnu on. Napukli Strahotov glas čangrljao je u dubini mog uva.

„Molim te... Nemoj da me ubodeš“, preklinjao sam. Toliko sam se tresao da sam jedva uspevao reč iz sebe da istisnem. Uvo mi je pulsiralo od bola. Šta ako se osa zaglavila unutra? Šta ako sad ne može da izađe?

„Znaš da tražim ono dvoje klinaca Rolandovih“, reče Strahot. „Nisam do sada imao sreće u pokušaju da ih ščepam. Kad god im se primaknem, oni postanu nevidljivi.“

„Molim te...“, šaputao sam, „je l' bi mogao da izađeš iz m-mog uva? Znam... znam da mi je to čudna navika, ali... znaš, imam tu frku od osa u ušima.“

„Zaveži, budalo!“

Od njegove dreke zbole me mozak. Glava mi je sva podrhtavala. Još jednom sam zažmurio, pokušavajući da se izborim sa vrtoglavicom.

„Niki i Tara imaju poverenja u tebe, Makse“, nastavi Strahot, ponovo šapatom. „Ići će svuda za tobom, nije li tako?“

„Ne... Ne znam“, rekoh, neprekidno trećući, još ošamućen.

„E pa, vidi sad, Makse. Ti ćeš meni njih lepo da dovedeš. Pravo meni da ih dovedeš. Od sada radiš za mene, Makse.“

„Ne!“, pobunih se. „Nema šanse!“

Nije u početku mnogo bolelo, samo me je nešto bocnulo. A onda je to bockanje preraslo u probadanje. I bol me je preplavio kao da me ubolo hiljadu žalaca.

Usta su mi se razjapila, zauriao sam shvativši da me je osa ubola. Čvrsto sam sklopio oči i šakama stegnuo glavu dok me je plavio talas za talasom bola. Osećao sam kao da mi mozak gori.

Osa je izletela iz mog uva i sada mi je lepršala iznad glave. Podigao sam ruku – htedoh da se uhvatim za uvo – ali je brzo povukoh. Bol je bio preoštar. Nisam mogao da gutam. Nisam mogao da dišem. Ni bilo šta da čujem. Oprezno sam ponovo

približio ruku uvu i uvideo da ono otiče, brzo, nemilice otiče, štipajući me i pulsirajući od bola.

Klečeći na vlažnoj travi, držao sam se za naduveno uvo – i iznenađeno gledao kako ta osa raste. Prvo je porasla do veličine veverice, a onda... kao Baster, moj pas. Dok se širila, osa je glasno cicala i stenjala, uzdignutih, sad džinovskih krila na naduvenom telu.

A onda je, uz jedno glasno *pop*, osa eksplodirala. Krila, delovi tela i vretenaste noge rasprsnuše se u paramparčad. Strahot je sada lebdeo u vazduhu ispred mene.

Visok i taman, zaogrnut dugim sivim plaštom, lice je krio u pramenovima crne magle; samo je blesak njegovih praznih belih očiju probijao veo izmaglice. Onda je dolepršao bliže.

„Tebe, kanda, boli uvo“, reče on. „Jadni dečko.“

„Srećom te imam dva komada“, rekoh, pokušavajući da zvučim odvažno. Ali glas mi je bio piskutav i osetno je drhtao.

„Moraću da ti stavim do znanja ko je ovde gazda“, reče on, a ona izmaglica se uskomeša oko njega, pa mu se sad ni oči nisu videle.

„Nisi ti meni gazda“, prošaputah. „Znam da možeš da me povrediš. Ali neću da radim za tebe. Niki i Tara su mi drugovi.“

Nasmejao se, bio je to neki gadan, zujav smeh, kao da se treslo staklo. „Vidim da ću morati da te *slomim*, Makse“, zagrme onda. „Možda ti ja i jesam prijatelj. Možda ćeš se vrlo uskoro naći u takvoj nevolji da ćeš zaiskati da ti ja budem prijatelj.“

Neki automobil je skrenuo za čošak s upaljenim farovima. Svetlost okupa Strahota, prosecajući magleno ćebe u koje beše umotan.

Gledao sam ga kako uzmiče i pokriva lice plaštom. I doselih se da se on plaši svetla. Izgledalo je kao da se skuplja, dok se nije gotovo prepolovio.

Automobil je prošao. Strahot je spustio plašt. „Vratiću se uskoro, Makse, i povešću sa sobom jednog drugara, da te ubedi da mi, ipak, pomogneš.“

„D-d-drugara?“, mucao sam.

„Ludog Duha“, reče on škripavim glasom. „Jesi li imao prilike da sretnoš Ludog Duha?“

„Nisam“, rekoh. „Uglavnom se družim sa ljudskim bićima.“

Uvo mi je pulsiralo od bola. Pažljivo sam ga dodirivao. „Joooooj!“ Toliko je oteklo da je sad bilo veliko kao lopta za rukomet.

„Pa, mislim da će moj drug duh umeti da te privoli na saradnju“, reče Strahot. „Mislim da ćete vas dvojica postati veoma bliski. *Veoma bliski.*“

Pojma nisam imao o čemu on to govori. Ali mi se, u svakom slučaju, nimalo nije dopalo.

„Postaraj se za to uvo, Makse“, prošaputa Strahot. „Baš grozno izgleda.“

Strahot je iščezao u magli koja se kovitlala oko njega. Ugleđao sam neku voluharicu kako skakuće u našem pravcu. Magla je obavila malo stvorenje i nestala u njemu.

Strahot, Životinjoder. Sad je u voluharici.

Posmatrao sam životinju dok se trkom udaljavalala. A onda, još drščući, podigoh ranac i polako se zaputih prema školi; noge su mi se tresle. Bez žurbe. Ionako sam već zakasnio. A i kako da se opravdam gospođici Mekdonald?

Začuo sam neki zvuk. „Niki? Tara? Ovde ste?“ Osvrnuo sam se oko sebe. „Jeste li sve vreme bili ovde? Moramo da razgovaramo.“

Ništa. Nisu oni. Samo ona zastava, gore, visoko na jarbolu, leprša na vetru.

Gde li su oni, pitao sam se. Uvek se pojavljuju i nestaju nenadano. I nikada, čini se, nisu tu kad su mi potrebni. A ovoga puta su mi stvarno bili potrebni, kad se ima u vidu da Strahot hoće da pošalje jednog od svojih drugara da me „slomi“.

Jeza!

Opet uvo. Bol dubi mozak. Uvo se još više nadulo. Mnogo boli, ne smem ni da ga pipnem.

Nadam se da niko neće primetiti – pomislih.

Otvorio sam ulazna vrata i ušao u zgradu. Nikoga nije bilo u hodniku. Sva deca su već u učionicama.

Pošao sam uz stepenice, ka odeljenju gospođice Mekdonald na drugom spratu. Odjednom se setih dnevnika koji nas ona tera da vodimo. Kako da u dnevnik zapišem ono što mi se jutros dogodilo?

Ako napišem istinu, znam šta će gospođica Mekdonald učiniti. Pozvaće moje roditelje da dođu na sastanak. Ispričaće im da imam ozbiljne mentalne probleme. Reći će im da umišljam svakojake stravične stvari.

A znam šta će onda tata da uradi. Kupiće mi kartu u jednom pravcu za školu *Plover*.

Ušunjao sam se u učiniocu. Uvo da pukne. Teturao sam se, toliko mi se vrtelo u glavi. Samo sam gledao kako da dogmižem do svog mesta u zadnjem redu i od svih se sakrijem.

Ali video sam kako se Trejsi Vejn okreće prema meni. Buljila je jedan trenutak. Onda je razrogačila oči i otvorila usta. Pokazala je prstom na mene i ispustila dug, piskav krik užasa.